

Finansklagenemnda Inkasso

Avgjørelse FinKN 2023-689

25.9.2023

LOWELL NORGE AS

God inkassoskikk

Om inkassoforetaket har brutt god inkassoskikk ved å beregne tungt salær når klager har svak økonomi.

Klager betalte hovedkravet etter at inkasso var iverksatt og inkassokostnader etter lett sats var påløpt. Klager viste til at hans økonomi var svak og at det var i strid med god inkassoskikk å ikke stille saken i bero til han kunne betale, men isteden påføre saken salær etter tung sats. Inkassoforetaket fikk medhold.

ANTATT ØKONOMISK OMFANG: Kr 560.

Saksfremstilling

Saken gjelder om det er grunnlag for kravet på salær i forbindelse med inndrivning av fakturakrav fra en kraftleverandør.

Kravet, kr 1 746,76, forfalt til betaling 25.5.23. Inkassovarsel med betalingsfrist 27.6.23, ble sendt 13.6.23. Betalingsoppfordring, tillagt inkassoomkostninger etter lett sats, ble sendt 30.6.23. Kravet var oppgitt til kr 2 045,28 og hadde betalingsfrist 14.7.23.

Innklagede har fremlagt utskrift av sitt brukersystem, der det fremgår at betaling av kr 1 746,76 ble mottatt 13.7.23.

Klager har anført at det ikke er grunnlag for kravet på inkassokostnader. Kravet er for høyt og han ikke har råd til å betale gebyret. Klager har vist til at han har andre krav han må prioritere å betale, blant annet namsmannen. Å ikke ville forhandle, men isteden straffe ham med tungt salær, er i strid med god inkassoskikk. Klager krever at saken må settes i bero frem til han får mulighet til å betale.

Inkassoforetaket har anført kravet på inkassokostnadene er korrekt ilagt. Kravet er korrekt varslet og betaling av hovedkravet er foretatt etter forfall på inkassovarslet.

Finansklagenemnda Inkassos begrunnelse

Det er lagt frem kopi av den elektroniske meningsutvekslingen mellom partene etter at klager betalte hovedstolen. Innklagede opplyste 26.7.23 at klager sto til rest med kr 305,83. Klager svarte samme dag at han ikke kjente igjen beløpet. Da beløpet ble dokumentert, anførte klager at innklagede ikke hadde anledning til å kreve omkostningene dekket i "etterkant av at regningen er betalt". Innklagede tilbakeviste det dagen etter, og sekretariatet ga i sin avgjørelse 10.8.23 en nærmere begrunnelse for at foretakets krav var berettiget ved å vise til at betalingen fant sted etter at betalingsoppfordringen var sendt og kostnadene pådratt. Da anførselen ikke er nevnt i klagen, nøyer nemnda seg med å vise til sekretariatets nærmere begrunnelse som nemnda er enig i.

I sin klage 31.7.23 har klager fremhevet at omkostningskravet er for høyt, og at han ikke har økonomisk evne til å betale kravet på kr 280 ved å vise til at han har en beskjeden inntekt, og at han må prioritere nærmere opplistede krav.

Inkassokostnadssatsene er fastsatt i forskrift med hjemmel i lov. Satsene ble sist endret etter en bred offentlig høring. Resultatet var en ikke ubetydelig reduksjon av satsene, iverksatt med virkning fra 1.10.20. Inkassosatsen er ifølge forskriften § 1-1 tredje ledd kr 700, og maksimalsatsen for enkle krav under kr 2 500 er 0,4 ganger satsen, altså kr 280 slik innklagede har beregnet.

Inkassoloven § 17 første ledd inneholder hovedregelen om skyldnerens erstatningsplikt og slår fast plikten til "å erstatte fordringshaverens nødvendige kostnader ved utenrettslig inndriving."

Justisdepartementet anså nødvendighetskriteriet for å være et "overordnet vilkår", jf. Ot. prp.

nr. 2 (1987-1988) s. 66. I sine særmerknader til bestemmelsen uttalte Departementet blant annet:

Utgangspunktet for vurderingen blir hva som for fordringshaveren fremsto som en forsvarlig kostnad.

Kostnader ved utenrettslig inndriving kan bli ansett helt eller delvis unødvendige dersom det var absolutt på det rene at inndrivingsforsøket ikke ville lykkes. Dette vil kunne være tilfellet dersom samme eller andre krav kort tid i forveien er forsøkt rettslig inndrevet uten hell.

I sak 2017-081 uttalte nemnda at den forsto denne uttalelsen slik at "terskelen for å anse inndrivingskostnader unødvendige er forholdsvis høy", og etter nemndas syn er det god grunn til å fastholde denne forståelsen, jf. formuleringen "absolutt på det rene" i Departementets uttalelse.

Innklagede sendte betalingsoppfordring 30.6.23. På det tidspunktet hadde klager oversittet både fakturaens forfalltidspunkt og fristen for betaling etter inkassovarslet uten å opplyse om sin økonomiske situasjon. Det forelå således ikke opplysninger som tilsa at utenrettslig pågang ville være forgjeves.

Klager ble 2.8.23 informert av innklagede om at salæret ville øke 12.8.23 dersom betaling av ovennevnte salær og påløpne renter ikke ble betalt før denne dato. Inkassoforskriften gir i § 2-3 adgang til å øke salæret til det dobbelte dersom skyldneren har oversittet betalingsfristen i betalingsoppfordringen med mer enn 28 dager, og etter nemndas syn kan heller ikke en slik økning sies å stride mot nødvendighetskriteriet slik det må forstås, jf. ovenfor. Nemnda viser til at klagerens opplysninger om egen økonomi er udokumentert, og at det således ikke er sannsynliggjort at videre pågang vil være utjenlig.

Klager har tilbudt seg å betale en mindre del av det enkle salæret, men dette er avslått av innklagede. Han har også tilbudt seg å undertegne et gjeldsbrev mot at innklagede stiller saken i bero til han har nedbetalt på sin gjeld. Partene avgjør selv om de vil inngå en avtale for å løse en uenighet. Nemnda har ikke kompetanse til å kreve at avtale inngås eller til å uttale at manglende vilje til å inngå avtale i seg selv er i strid med god inkassoskikk.

Nemnda kan eller ikke se at det er noe i den fremlagte elektroniske korrespondansen som innebærer at innklagede har krenket "fredsplikten" – plikten til å stille en sak i bero etter at man er blitt kjent med at saken er innklaget og frem til en avgjørelse foreligger. Innklagede har kun besvart klagers anmodning om innsyn, klagers innsigelser og informert om konsekvensene av fortsatt unnlatt betaling.

Nemnda er etter dette kommet til at klagen ikke fører frem, og klager plikter da å betale sakens inkassokostnader.

Avgjørelsen er enstemmig.

Finansklagenemnda Inkassos konklusjon

Inkassoforetaket gis medhold.

Ved behandlingen deltok Rune Jensen (leder), Linn Hagesæther (bransjerepresentant) og Borgar Sandvik (forbrukerrepresentant).